

Vi savner den genuint interesserte kulturpolitiker, skriver Frøydis Otre og Camilla Svingen fra Vestlandske Teatersenter.

Kulturpolitikens komfortsone

AMBISJONER: Vi har ambisjoner om at norsk barne- og ungdomsteater skal bli en eksportartikkel, skriver Frøydis Otre og Camilla Svingen i Vestlandske Teatersenter. Bildet er fra en forestilling. FOTO: VESTLANDSKE TEATERSENTER

KULTURDEBATT

Kulturskule for alle

REGJERINGA SI målsetjing for kulturskuletilbodet er eit «kulturskuletilbod av god kvalitet til ein rimelig pris, for alle barn som ønskjer det». Opplæringslova slår fast at «alle kommunar skal, åleine eller i samarbeid med andre kommunar, ha eit kulturskuletilbod til barn og unge, organisert i tilknytning til skuleverket og kulturlivet elles». Det er vidare etablert ei felles forståing for utviklinga av kulturskulane som lokale ressurs-senter, og at det er eit lokalt ansvar å leggje til rette for gjennomføringa av dei overordna føringane.

Mange kommunar i Sogn og Fjordane har eit oppegående kulturskuletilbod, medan andre har eit minimumstilbod. Nokre få har faktisk ikkje noko som helst.

NTNU I Trondheim dokumenterer at det gjer folk både friskare og lukkelegare. Internasjonal UNESCO-forskning syner at det generelt betrar både læringsevna, formidlingsevna og samarbeidsevna. Kunstfag som metode i skuleverket aukar såleis meistringsevna og dermed sjølvkjensla.

Å syte for at alle som ønskjer det får ei god kunstfagleg opplæring handlar om å byggje opp under det store omgrepet danning. Det handlar om å auke den kreative kompetansen for å kunne gjennomføre entreprenørskapsfunnet – og dermed utvikle samfunnet. Det handlar og om å tilby potensielle tilflyttarar gode tilbod i lokalsamfunnet. Og det kan vere med på å bremse fråflytting. Store forskjellar i dei kulturelle oppvekstvilkåra gjer at det vert sprik i barn sin kulturkompetanse – har vi råd til å gi barna våre så ulik ballast? Står vi i fare for å skape eit klasse-skilje mellom kulturelle taparar og vinnarar allereie blant dei yngste?

NORSK kulturskuleråd sitt styre i Sogn og Fjordane arbeider, saman med medlemskommunane, bl.a. for å auke kompetansen til rektorane og dei tilsette i kulturskulane. Vi søkjer å etablere regionale ordningar for at dei ivrigaste elevane skal få utvikle seg vidare. Og vi er særleg opptekne av at dei lokale rammeføresetnader (materieil, rom, personell og økonomi) er gode nok. Under mottoet «Kulturskule for alle – har vi råd til å la vere?» oppfordrar vi difor alle om å setje fokus på dei lokale tilhøva no i valkampen, og velje politikarar som også tek opplæring og aktivitet innan kunstfaga på alvor.

OLE JAKOB NEDREBØ, STYRELEIAR NORSK KULTURSKULERÅD SOGN OG FJORDANE

KULTURPOLITIKK

REDAKTØR Jan H. Landro etterlyser i sin bloggartikkel 25. august den kulturpolitiske interessen i årets valgkamp og vi henger oss på den etterlysningen. Landro siterer Monica Mælands uttalelse om at Bergen «har ambisjoner om å bli den mest spennende og nyskapende kulturbyen i Norden, for ikke å si kulturby i verdensklasse».

Hvis dette er det eneste kulturpolitiske utsagnet som skal representere årets valgkamp blir det en utfasing av en viktig debatt. Ingen kan motsi utsagnet, men vi stiller likevel spørsmål med hvordan et så pass ambisiøst utsagn skal kunne tilfredsstille dagens behov for de fleste kulturaktørene i byen. Eller er det kun den veletablerte høykulturen som representerer «en kulturby i verdensklasse?».

Bergen kan aldri bli en kulturby i verdensklasse så lenge våre politikere ikke viser vilje til en satsing på barn, ungdom og den frie scenekunsten.

Hvorfor er disse gruppene et «lavstatusprosjekt» for byens og fylkets kulturpolitikere?

Politikerne har en komfortsone i forhold til kultur og satser i stor grad på det allerede etablerte.

Hvis våre politikere ikke gjør seg kjent med den underskogen som finnes og ikke gir rom for det nyskapende og uetablerte vil aldri Bergen bli en spennende kulturby.

Kulturpolitikere ignorerer den store kulturkapasiteten som finnes i byen, og mange kulturaktører med ambisjoner blir kneblet.

DET ER paradoksalt at internasjonale kulturaktører og festivaler kjenner godt til vår teaterfestival «mini midi maxi», når det samtidig oppleves som svært

vanskelig for ikke å si umulig å få byens og fylkets kulturpolitikere til en gang å møte opp på åpningen av festivalen. Da kan man spørre seg om det er vår fortjeneste at festivalen er kjent utover landets grenser eller ambisjonene til en kulturpolitiker?

Den eneste internasjonale teaterfestivalen for barn og unge i Norge ble etablert i Bergen for syv år siden av Vestlandske Teatersenter. Vi har ambisjonene om festival i verdensklasse, men det er vanskelig når våre kultur-

ER DET SLIK AT DET Å VÆRE KULTURPOLITIKER ER ET LAVSTATUSVERV?

politikere er fraværende i debatten om kultur for barn og unge. Det er så enkelt som at barn og unge har krav på gode teateropplevelser. Barn og unge i Norge lever i ett av verdens rikeste land, men vi klarer ikke gi dem et fullgodt innblikk i hva teater er; variasjon, tradisjon, kultur og kommunikasjonsmulighet.

I ÅR ønsker vi f.eks. å etablere salgsarenaen «Scenic Art Expo Norway», hvor internasjonale oppkjøpere inviteres til Bergen for å oppleve – og knytte kontakt med – norske teaterkompanier. Vi har ambisjoner om at norsk barne- og ungdomsteater skal bli en eksportartikkel og at Bergen er byen hvor dette kan bli etablert for første gang i Norge. Vi håper på dialog og samarbeid med våre kulturpolitikere.

BEHOVET FOR å få etablert et teaterhus for barn og unge, amatører og det frie

scenekunstheltet i Bergen har vært til stede lenge. Cornerteateret i Thormøhlens gate 45 på Møhlenpris vil representere et viktig tilskudd til kulturlivet. Sammen med Proscen som representerer det frie, profesjonelle scenekunstheltet i Bergen har VT jobbet og jobber fortsatt for at huset skal bli det teaterhuset Bergen trenger. Med Cornerteateret etableres nye møteplasser for kunstnere, publikum og scenekunstentusiaster, som vil være med å øke identiteten og synligheten til en betydelig kunstnergruppe. Her kan produksjoner utvikles på tvers av miljøer bestående av profesjonelle skuespillere, manusforfattere, komponister sammen med barn, unge og amatører. Dette vil definitivt lede oss i retningen av den veien Mæland antyder ...

ER DET KANSKJE slik at det å være kulturpolitiker er et lavstatusverv? Mangelen på en offentlig debatt og engasjement kan tyde på det. Mangel på kunnskap, kan og føre til mangel på engasjement. Derfor er det så viktig at våre politikere slutter å bruke barn og unge i festtaler og valgkambrosjyrer, men heller begynner å oppsøke og engasjere seg der miljøet finnes.

VI SAVNER den genuint interesserte kulturpolitiker, som kan skape levende og utviklende debatter. For å kunne skape en god dynamikk i byens kulturpolitiske debatt, må en kulturpolitiker vise like stort engasjement som våre kulturaktører som hele tiden forsøker å tilføre byen nye impulser.

CAMILLA SVINGEN,

kunstnerisk konsulent, Vestlandske Teatersenter

FRØYDIS OTRE,

daglig leder, Vestlandske Teatersenter

MIDT I KULTUREN

Når jeg er hjemme i New York, lengter jeg hjem til Bergen, og når jeg er hjemme i Bergen, lengter jeg hjem til New York
SONDRE LERCHE, ARTIST, VG

Vi gir oss ikke!
ÅGE ALEKSANDERSEN AVKREFTER AT TIDEN MED SAMBANDET ER OVER, DAGBLADET

Nå er det arbeidslivet som står for tur
KULTURMINISTER ANNIKEN HUITFELDT GIR PENSER TIL ARBEIDSLIVSKONSERTER, AFTENPOSTEN

Artister og produsenter tar mer og mer av kaken
SØLVI ROLLAND, OLLE BULL SCENE, BA